

Arrest

nr. 162 325 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vroeg asiel in België op 29 oktober 2008. Het statuut van vluchteling en de subsidiaire bescherming werd hem door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen geweigerd bij beslissing van 30 september 2011.

1.2. Op 26 november 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. Bij het arrest nr. 76 499 van 5 maart 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat.

1.4. Bij beslissing van 26 maart 2012 verklaarde het bestuur zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk, wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden. Dat is de bestreden beslissing.

*“BD (NRN: xxx)
geboren in Tskhinval am (...)1977
Adresse: (...) 4770 AMEL
Staatsangehörigkeit: Rusland (Federatie van)*

geschickt wurde in Ausführung von Artikel 9bis des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 über die Einreise ins Staatsgebiet, den Aufenthalt, die Niederlassung und das Entfernen von Ausländern eingefügt durch Artikel 4 des Gesetzes vom 15. September 2006 zur Änderung des Gesetzes vom 15. Dezember 1980, dass der Antrag unzulässig ist.

BEGRÜNDUNGEN: keine auftergewöhnlichen Umstände wurden angeführt (anlage)

Bijlage

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2008 in België verblijft, geïntegreerd is, een huurcontract en rijbewijs voorlegt, Franse en Duitse taallessen heeft gevolgd, ook verschillende vormingen/opleidingen heeft gevolgd, werkbereid is - ingeschreven was als werkzoekende en gewerkt heeft (arbeidscontract onbepaalde duur), deelneemt aan diverse lokale activiteiten, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 29.10.2008 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 07.03.2012 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar -namelijk iets meer dan 3 jaar en 4 maanden- heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn integriteit en wraakmaatregelen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn onvolledige militaire dienst, de afwezigheid van paspoorten en zijn gemengde etnische afkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor wraakmaatregelen en zijn integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar de politieke/internationale spanningen tussen Zuid-Ossetië en Georgië; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit handelt over een algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen

bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsbeginsel, de motiveringsplicht en overschrijding of machtsafwending.

2.2. De aanvraag van verzoeker bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd afgewezen wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift dezelfde argumenten aan die ten gronde, in de asielpprocedure, werden gebruikt. Omtrent die argumentatie werd reeds geoordeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 5 maart 2012 de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om over de feiten te oordelen, maar om, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden bestaan om de aanvraag in België in te dienen omdat verzoeker geen bewijzen aangebracht heeft om aan te tonen dat hem onmogelijk is om naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker heeft geen begin van bewijs voorgelegd. De loutere vermelding dat verzoeker vreest voor wraakmaatregelen en aantasting van zijn integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De politieke spanningen tussen Zuid-Ossetië en Georgië, waarnaar verzoeker verwijst, betreffen slechts de algemene situatie en verzoeker levert geen bewijs dat hij persoonlijk door deze politieke spanning geïmponeerd zou zijn. Bovendien werden hem het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming geweigerd, omdat er juist geen grond tot vrees bestond door terug te keren naar zijn land.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom elk van de ingeroepen elementen niet beschouwd kunnen worden als buitengewone omstandigheid. De machtiging om verblijf bij toepassing van de vreemdelingenwet is slechts een gunst die de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid kan toekennen:

“Het feit dat betrokkene sinds oktober 2008 in België verblijft, geïntegreerd is, een huurcontract en rijbewijs voorlegt, Franse en Duitse taallessen heeft gevolgd, ook verschillende vormingen/opleidingen heeft gevolgd, werkbereid is - ingeschreven was als werkzoekende en gewerkt heeft (arbeidscontract onbepaalde duur), deelneemt aan diverse lokale activiteiten, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad stelt vast dat aangaande de integratie van verzoeker omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen bewijs voorgelegd waaruit zou blijken dat het voor hem persoonlijk bijzonder moeilijk is om naar zijn land van herkomst terug te keren om bij de diplomatieke of consulaire diensten zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel gerespecteerd. Het vertrouwensbeginsel wordt juist gerespecteerd door het feit dat de verwerende partij, na een zorgvuldige analyse van de aanvraag en de stavingstukken, de wet heeft gevolgd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze verwerende partij het vertrouwensbeginsel en het objectiviteitsbeginsel zou hebben geschonden.

Verzoeker roept de machtsafwending of machtsoverschrijding in zonder enige uitleg te geven over de wijze waarop dit gebeurd zou zijn. Wat betreft dit onderdeel is het middel onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC